

Příběhy neobyčejné energie

Dokumentární cyklus o lidech, kteří se snaží měnit svět.

Každý, kdo se aktivně snaží přispívat k zlepšení kvality života ve svém okolí, se mohl od listopadu 2013 do ledna 2014 přihlásit do společného projektu České televize a Skupiny ČEZ Příběhy neobyčejné energie. Sešlo se na 500 projektů, z nichž bylo komisí složenou ze zástupců České televize a ČEZ vybráno osm. Na jaře 2014 se osm českých dokumentaristů pustilo do natáčení příběhů neobyčejné energie „svých“ hrdinů. Cyklus autorských dokumentárních filmů odvysílá Česká televize v průběhu listopadu. Všechny odvysílané příběhy neobyčejné energie podpoří Nadace ČEZ celkovou částkou 1,5 milionu korun. O tom, kolik který projekt dostane, rozhodnou sami diváci, a to SMS hlasováním, jehož pravidla budou zveřejněna na stránkách pořadu www.ceskatelevize.cz/pribehynobycejneenergie, i v rámci samotného vysílání jednotlivých dokumentů. Vedení projektu se ujala oceňovaná dokumentaristka Erika Hníková, která k projektu říká: „Mám radost nejen z toho, že se povedlo najít zajímavá témata a osobnosti s neobyčejnou energií, ale že se povedlo natočit i z filmařského hlediska výjimečný projekt.“

Příběhy neobyčejné energie vznikly se špičkou současné dokumentární scény a já jsem moc ráda, že do toho projektu všichni šli. Výsledky, které jsem mohla vidět, dalece předčily moje očekávání, a to jak ve smyslu samotných společensky prospěšných projektů, tak ve smyslu způsobu jejich filmového zpracování. Jakkoli je každý film svébytným a samostatným filmovým tvarem v závislosti na osobitém rukopisu toho kterého režiséra, tak zároveň cyklus jako celek drží pohromadě, a to zejména společnou silou svých témat. Zásadní zprávou, kterou pak chceme prostřednictvím cyklu předat divákům, je, že každý z nás má možnost pomáhat a být prospěšný. Každý po svém.

Martina Šantavá
kreativní producentka

Tvůrci Příběhů neobyčejné energie:

Výkonný producent: Roman Blaas

Vedoucí projektu: Erika Hníková

Režie: Olga Sommerová, Tereza Engelová, Jan Foukal, Rozálie Kohoutová, Erika Hníková, Jan Gogola ml., Theodora Remundová, Zdeněk Tyc

Kreativní producentka: Martina Šantavá

To jsme si zase užili světa

8. listopadu, ČT2, 18:15

Občanské sdružení Radovanovy cesty založili odborně školení lidé v čele s Janem Pušem, kteří ve svém volném čase organizují výlety a letní tábory pro děti s autismem. Příležitostí pro rozvíjení dětí s autismem je málo, situace v naší společnosti je kritická. Veřejností nebývají autisté dobře přijímáni, protože jsou problémoví, nepochopitelní, nebo se projevují dramatickými afekty. Autista trpí absencí sociálního chování, proto je bytostně sám, není schopen vést dialog, ve společnosti je ztracený, nejistý, utíká do svých rituálů. A přitom touží po vztazích, které zoufale neumí žít. Film sleduje pět trpělivých nadšenců, kteří s těmito dětmi strávili týden na letním táboře. Ukázalo se, že některé poučky o nekomunikativních a neempatických autistech neplatí, a že má smysl rozvíjet sociální a psychické schopnosti těchto dětí, jejichž malé pokroky jsou pro jejich dospělé kamarády velkou odměnou.

„Obdivovala jsem, s jakou láskou a trpělivostí dospělí o děti pečují. Přiznám se, že já bych to nedokázala,“ říká Olga Sommerová a doplňuje: „Nejsilnější byly projevy emocí. V jednu chvíli afekt, při němž měla asistentka co dělat, aby kluka, který se s ní pral, zvládla, a za chvíli ji láskyplně objímal. Afekty, pro autisty typické, jsou důvodem, proč žádný ústav autistu nevezeme do péče, aby alespoň na chvíli rodičům ulehčil život. Proto to dělají hrdinové mého filmu.“

Režie: Olga Sommerová

Dobrovolnictví

9. listopadu, ČT2, 18:15

Dokument sleduje členy občanského sdružení Tamjdem, kteří pořádají pracovní víkendy pro dobrovolníky. Hlavními hrdinkami se stávají dvě stejně staré dívky: Markéta, členka Tamjdemu a Saša, grafička z reklamní agentury, které je dobrovolnictví vzdálené. Přesto se rozhodne zkusit ve svém životě něco nového a jede jako dobrovolnice na pracovní víkend. Koho tam potká? Co tam zažije? Zvládne mladá žena z kanceláře manuální práci? A co si myslí po prožitém víkendu o dobrovolnictví? Režisér filmu Zdeněk Tyc tvrdí: „Většina lidí si neustále stěžuje, v jaké sobecké a tvrdé době žijeme. Kdyby jako já potkali dobrovolnictví - sdružení Tamjdem, divili by se. Je mnoho způsobů, jak OPRAVDU a KONKRÉTNĚ pomáhat, rozradostnit svět. A tím pádem rozjásat i sebe. Stačí chtít - a jednat.“

Režie: Zdeněk Tyc

Zázraky Emílie S.

15. listopadu, ČT2, 18:15

Příběh Emílie Smrčkové by mohl být příběhem každého z nás, přesto je zcela ojedinělý a výjimečný. Když se Emílie před 20 lety rozhodla přibrat ke svým čtyřem malým chlapcům holčičku z dětského domova, sama netušila, jak moc jí toto rozhodnutí změní život. Během necelých dvou let se její rodina rozrostla na 20 členů a to nebyl konečný počet. Její výjimečný přístup k pěstounské péči změnil životy nejen „jejím“ dětem, ale i řadě dalších, protože své praktické zkušenosti z pěstounství využila na přelomu tisíciletí k založení několika domů na půl cesty. Dnes její občanské sdružení Pod křídly spravuje sedm domů na půl cesty ve Zlínském kraji a pomáhá ve vstupu do

samostatného života desítkám dětí vycházejícím z dětských domovů nebo výchovných ústavů. „Emilka pro mě už navždy bude velkou inspirací,“ vzpomíná na aktérku svého filmu režisérka Tereza Engelová a pokračuje: „Sama mám dvě malé děti a dlouho jsem nemohla pochopit, kde vzala sílu vychovávat jich šestnáct najednou. Navíc, v jejím podání zní celý proces, jako by to mohl zvládnout každý. Jenže tak to není. Emilčina vzácná kombinace hluboké lidskosti, empatie, smyslu pro humor, zároveň ale racionálna a důslednosti zařídila, že ‚své‘ děti nejen dovedla k dospělosti, ale je pro ně skutečnou rodinou, do které se rády vracejí. A to je pro mě skutečný zázrak.“

Režie: Tereza Engelová

František svého druhu

16. listopadu, ČT2, 18:15

„Bývalý bankovní úředník vyrobil z odpadu tisíce vzdušných zámků. A další stále přibývají,“ uvozuje svůj film režisér a scenárista Jan Gogola ml.

Zhruba před třiceti lety si bývalý bankovní úředník z Břeclavi František Krause vyrobil pro svoji zahrádku ptačí budku. Líbila se jeho kamarádovi, a tak František udělal další pro něj. Zanedlouho jeho budky visely v aleji ulice, kde stojí i dům Františka a jeho ženy Miluše, ze které se časem stala pomocnice svého muže, nečekaného ornitologa. František postupně rozšiřoval teritorium své působnosti, získával zkušenosti a znalosti,

začal spolupracovat s profesionálními odborníky, ústavy, univerzitami a publikovat. Při všech těchto činnostech si přitom počíná s nevšední pečlivostí: vede si evidence, statistiky, přehledy, archivy, nakonec každá jeho budka obsahuje štítek s jeho jménem a datem instalace. Navzdory tomuto pedantství se ovšem při setkání s Františkem nabízí otázka, do jaké míry žije v říši lidí, nebo ptáků.

Scénář a režie: Jan Gogola ml.

Kobza

22. listopadu, ČT2, 18:15

Ondřej Kobza není jen kavárníkem, ale má i spoustu nápadů, jak měnit Prahu, ve které žije. Kavárna na náplavce u řeky není jen místem, kde si můžete dát kávu, ale hlavně opravit své kolo nebo zahrát na piano. Ondřej takových pian po městě rozmístil několik, a tak se Praha rozezněla klavírními tóny. Nezůstalo jen u nich. K pianům se přidaly veřejné grily a šachové stolečky. V Praze se teď žije líp. Proč se právě jemu daří oživovat veřejný prostor? A jak může aktivizovat lidi, aby se zajímali o svá města, svůj veřejný prostor? Intimní vhléd do života člověka, který věnuje veškerý svůj čas městu, ve kterém žije. *„Když jsem začala točit film o Ondřeji Kobzovi, kavárníkovi, který zušlechťuje veřejný prostor českých měst, netušila jsem, že mezi ním a celým naším štábem vznikne přátelství, které se doufám*

pozitivně odrazilo do formy filmu, který tak funguje jako intimní pohled do jeho života,“ říká režisérka Rozálie Kohoutová.

Režie: Rozálie Kohoutová

Pod střechou

23. listopadu, ČT2, 18:15

Občanské sdružení Zděná vzniklo proto, aby nebyl zdemolován historický objekt uprostřed obce Zaječov. Chátrající stavení je pro politiky rozumné zbourat, místní se naopak snaží aktivním přístupem ruinu zachovat. Dům se dostává do historicky zlomové situace. Boj o jeho budoucnost se v obecném měřítku promítá i do nás. Jak vnímáme veřejný prostor? Je jen předmětem politiků, nebo zájmem každého? Dokument obsahuje ankety, malé vesnické děje a analýzy, aby rozevíral otázky nad jedním

zchátralým domem: Co v obci chceme? Co potřebujeme? Co s tím budeme dělat? Název „Pod střechou“ odkazuje k pocitu úlevy nad vítězstvím aktivního ducha svépomoci. Je však otázkou, jestli není jen dokumentem donkichotského úsilí v čase přehlcenosti a neschopnosti být spolu.

Režie: Jan Foukal

Olympiáda všedního dne

29. listopadu, ČT2, 18:15

„Jde o vtipně akční film o lidech se smrtelnou nemocí,“ říká režisérka Erika Hníková a dodává: *„Když vám do života vstoupí nemoc, jako našemu hrdinovi panu Škrkalovi, začnete žít jinak.*“ Pan Jan Škrkal z Dubňan u Hodonína má deset let Parkinsonovu nemoc. Rozhodl se proti ní bojovat mimo jiné sportem a před sedmi lety uspořádal v Dubňanech první ročník „Parkinsoniády“, olympiády pro lidi s Parkinsonovou nemocí. Film sleduje nejen neuvěřitelné úsilí pana Škrkala a samotná sportovní soutěžení, ale zejména každodenní život dalších hrdinů. Jak se dobře oholit? Jak si obléci košili a zapnout knoflíčky? Jak si zavázat tkaničky? Obyčejné věci se pro ně stávají, kvůli třesoucím se rukám, olympiádou všedního dne. Přesto naši hrdinové žijí naplno a neztrácejí humor. A jak jsme na tom my?

Režie: Erika Hníková

Vrátka**30. listopadu, ČT2, 18:15**

Sociální firmu Vrátko založila v roce 2008 paní Zdena Palátová. Sama neslyšící potýkala se na pracovním trhu s odmítáním, a tak se rozhodla situaci na Třebíčsku trochu změnit. Založila firmu, která se na zaměstnávání hendikepovaných všeho druhu specializuje. Vrátko zahrnují několik provozoven různého zaměření: kavárnu, pekárnu, tvořivé dílny, květinářství, kořenářství, bazárek, šatnu na místní poliklinice, několik trafik a mani-pedi salónek. Zejména však Vrátko tvoří její zaměstnanci, kterým práce zde konečně přinesla do jejich života pocit užitečnosti ve společnosti, a také pocit sounáležitosti, který v často mnohaleté sociální izolaci jen těžko mohli zažívat. Ne vždy je však pro zaměstnance přechod z pasivního životního stylu do pravidelného pracovního režimu jednoduchý, a tak Zdena a její nejbližší spolupracovníci musí vynaložit mnoho úsilí, aby se jim tyto lidi podařilo "nastartovat". Ne vždy se to podaří, někdy to vyžaduje delší čas, ale Zdena ve svém úsilí nepolevuje. Vrátko se také účastní, či samy pořádají různé veřejné akce, čímž se snaží oživit i veřejný prostor v Třebíči.

Režie: Theodora Remundová